

De verdwenen pelgrim

Angelique Suijendorp

Al drie weken ben ik onderweg en nog iedere dag heb ik een slaapplaats kunnen bemachtigen, maar toen ik me vandaag bij de door mij gereserveerde accommodatie meldde, vertelde de eigenaresse mij doodleuk dat ze geen plek meer had. Het is eind van de middag en de volgende herberg langs de route is over ruim twintig kilometer. Met mijn rugzak van negen kilo loop ik ongeveer vijf uur over die afstand, dat wil zeggen: als ik fit ben, niet als ik al twintig kilometer in de benen heb.

Binnensmonds mopperend vervolg ik mijn weg.

The Camino provides is een populaire uitdrukking onder pelgrims. Dat geldt vast niet voor mij, want het weer werkt vandaag ook al niet mee. Vanmiddag was het nog zonnig, nu pakken donkere wolken zich samen boven de oceaan en terwijl het laatste licht uit de lucht verdwijnt, gaan boven mij de sluizen open. De regen striemt tegen mijn blote benen en binnen de kortste keren plakt mijn dunne jack aan mijn armen. Ik ril.

Wat heeft me bezield om deze tocht te ondernemen?

Voor mijn gevoel ben ik al uren onderweg als ik tussen de grijze regensluiers door een onverlicht huis ontwaar. Verlangend naar een plaats om te schuilen overwin ik mijn unheimische gevoel en buig af van het kustpad. Boven de ingang van het huis hangt een verweerd bord met de tekst 'Albergue de Peregrinos', Pelgrimsherberg. Voorzichtig duw ik tegen de houten voordeur, die opengaat en aarzelend stap ik over de drempel. Meteen sta ik in de woonkamer en in het schaarse licht ontwaar ik een ouderwets groen bankstel en een lange eettafel. Het huis lijkt verlaten, maar er ligt geen rommel en er hangt geen urinegeur in de ruimte, zoals doorgaans het geval is in leegstaande gebouwen. Dankbaar laat ik mijn rugzak op de grond vallen en snel trek ik mijn natte schoenen en bovenkleding uit. Met mijn reishanddoek wrijf ik mezelf droog en daarna trek ik een schone set kleding aan. Ik plof neer op de bank en verorber gulzig een paar proteïneren, die ik wegspoel met het water dat ik nog heb. Meteen voel ik me een stuk beter en ik besluit om de bovenverdieping aan een onderzoek te onderwerpen. Ik recht mijn rug en behoedzaam beklim ik de trap achterin de woonkamer. Als mijn ogen aan het donker zijn gewend, zie ik vier deuren die uitkomen op een gang. Stuk voor stuk probeer ik ze te openen. Het gaat niet, ze zitten op slot.

Terug in de woonkamer nestel ik me in een hoek van de bank onder mijn slaapzak. Op het schijnsel van de maan na is het nu helemaal donker en ik dommel net wat weg wanneer ik geluiden hoor bij de voordeur. Ik houd mijn adem in. Als in de deuropening het tengere silhouet van een meisje zichtbaar wordt, laat ik de lucht uit mijn longen langzaam ontsnappen. 'It's okay,' zeg ik meer tegen mezelf dan tegen haar, 'please, don't stand there, come in.' Het meisje blijft op de drempel staan en schudt haar hoofd. Ze draait zich om en wenkt me om haar te volgen. Haar rugzak danst op haar rug. Even twijfel ik, dan loop ik achter haar aan, mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn angst.

Buiten merk ik dat het is gestopt met regenen. We laten het huis achter ons, kruisen het kustpad en komen via een stenen pier uit bij een reusachtig bassin dat is uitgehouwen in de rotsen. Ik heb zo'n bassin, gevuld met zeewater, eerder langs de route gezien. In vroeger tijden diende het als kweekplaats voor schaal- en schelpdieren.

Het water in het bassin weerspiegelt het licht van de volle maan, wat een adembenemend schouwspel oplevert. Enthousiast kijk ik naar het meisje en zie dan dat er tranen over haar wangen lopen. 'Hey, what's the matter?' vraag ik en ik maak aanstalten om haar te troosten. Ze weert me af, wijst dan naar zichzelf vervolgens naar het zwarte water voor ons.

Zo staan we een poosje bewegingloos aan de rand van het bassin, turend naar het wateroppervlak, totdat ze ineens terug rent naar het huis, waar ze direct doorloopt naar boven. Ik ben te laat om haar te waarschuwen dat alle kamers op de gang zijn afgesloten. Als ze niet terugkomt, installeer ik me weer onder mijn slaapzak op de bank en word al snel overmand door slaap.

De volgende morgen word ik gewekt door het zonlicht dat door de ramen naar binnen schijnt. Om te checken of de gebeurtenissen van de afgelopen nacht niet alleen een vreemde droom zijn geweest, loop ik direct naar boven. De deur van één van de kamers staat open, haar rugzak staat er nog, maar het meisje zelf is nergens te bekennen. Ze moet al voor dag en dauw zijn vertrokken en komt kennelijk nog terug.

Snel bind ik mijn rugzak om. Vandaag wil ik op tijd bij de volgende herberg zijn. Het is heerlijk wandelweer en rond het middaguur check ik in bij Albergue El Milagro.

De herbergierster is een vriendelijke Spaanse, die goed Engels spreekt. Het is nog niet druk en ik vertel haar mijn verhaal over de overboeking en de nacht die ik doorbracht in de Albergue. Het verhaal over het meisje houd ik nog even voor me. Naarmate mijn verhaal vordert, wordt de frons tussen de wenkbrauwen van de Spaanse steeds dieper.

'It is not possible that you stayed in Albergue de Peregrinos,' zegt ze uiteindelijk.

Verbaasd kijk ik haar aan. 'No? Why not?'

Ze vertelt dat de herberg in 1974 door een brand werd verwoest, kort nadat een jonge vrouwelijke pelgrim spoorloos was verdwenen. Andere pelgrims hadden midden in de nacht voetstappen gehoord op de gang. De volgende ochtend was haar kamer leeg.

De Guardia Civil verdacht de herbergier er destijds van dat hij iets met de verdwijning te maken had. Maar zonder lijk was er onvoldoende bewijs.

Ik heb het ijskoud gekregen. 'Please call the Guardia Civil,' zeg ik, 'I think I know where she is.'